

mærksomhed henvendt paa denne Side af Sagen, saaledes at det baade blev Regeringen magtpaaliggende at forelægge Lovene i en mønsterværdig Form og Rigsdagen magtpaaliggende at omarbejde disse Love, hvor det var nødvendigt, i en lige saa mønsterværdig Form. Hvis det kunde blive Frugten af en saadan Institutions Tilstedeværelse her i Rigsdagen, at den overhovedet ikke behøvede at benyttes, vilde det være den allerbedste Løsning af dette Spørgsmaal, og nogen Virkning i den Retning tror jeg det vil faa, naar en saadan pligtmæssig Kritik stadig er til Stede, men det kan selvfølgelig ikke undgaaes, at alt Arbejde derfor skulde være overflødig. Forslagsstillerne ere da naturlig gaade ud fra, at hvor et saadant Udvalg skal virke, maa det virke med en overordentlig Takt og en overordentlig Skønsomhed og stadigt virke sammen med de i Sagerne nedsatte Udvalg, virke saaledes, at man føler, at Opgaven ikke her særlig er at tage Ordet for sproglige Nydannelser, eller hvad der kan staa i Forbindelse dermed, men at holde Lovsproget i Højde med, hvad der i øvrigt, naar der er Tale om literær Virksomhed, anses for at være en naturlig Fordring. Dette har altsaa været Meningen med at foreslaa Oprettelsen af et saadant Organ som dette. Hvorledes Sagen nu bedst i dens Enkeltheder skal kunne føres igennem, vil jo selvfølgelig være en Sag, der kan underkastes Drøftelse, og det har da ogsaa været Forslagsstillerne's Mening, at denne Sag skulde gaa den naturlige Gang, som alle Sager gaa, der ikke straks melde sig som afgjorte, nemlig henvises til det Udvalg, for hvilket det maatte være naturligt at tage sig af denne Sag. Dette vil jo i dette Tilfælde være Udvalget for Forretningsordenen, og det vil da ogsaa være Forslagsstillerne's Henstilling, at denne Sag, forinden den tages til anden og sidste Behandling, undergaar en Overvejelse hos dette Udvalg, ikke blot altsaa i Henseende til Forslaget i og for sig, men ogsaa med Hensyn til dette Forslags Forhold til Forretningsordenen i øvrigt. Naar Forslaget har gennemgaaet en Aldprøve med dette Udgangspunkt for selve det Formaal, som skal naas der igennem, og med Tro paa, at en Institution af denne Art vil kunne gøre Gavn, tvivler jeg ikke paa, at Forslagsstillerne som saadanne ville være fornøjede med i dette Øjeblik at have taget Initiativet til, at denne Sag for Alvor kommer til Forhandling her i dette Ting gennem de Instanser, som det er naturligt for at føre den til en heldig Ende. Jeg mener derfor, at efter at nu Forslaget er

indbragt, og disse almindelige Tilfendegivelser om Medlemmernes Forhold til Sagen ere gjorte, vil det være naturligt at lade det særligt sagkyndige Udvalg for Forretningsordenen tage Sagen under Overvejelse, for at det derefter kan komme til en endelig Forhandling og en endelig Beslutning derom her i Salen. Jeg anbefaler altsaa foreløbig paa Forslagsstillerne's Begne ikke alene Formaalet, men ogsaa en Løsning af Formaalet i Retning af, hvad der her er antydet.

J. C. Christensen: Da jeg nu hører af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det er Meningen, at Forslaget skal henvises til Udvalget for Forretningsordenen, vil jeg, da jeg har Sympati for Formaalet, henstille til dette Udvalg at tage Hensyn til den Anke, jeg før fremførte mod Forslaget, for at vi kunne faa det frem i en bedre Form til Vedtagelse ved anden og sidste Behandling.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Sagens Overgang til anden og sidste Behandling vedtoges uden Afstemning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Jeg tillader mig at foreslaa Forslaget henvist til Udvalget for Forretningsordenen.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Trafaldelse af forskellige Statter.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2197—98.)

Sagen sættes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Til de Ytringer, jeg fremkom med, da Forslaget blev indbragt, skal jeg tillade mig at knytte nogle faa supplerende Bemærkninger. Jeg skal ikke, i alt Fald ikke